

Για τους αγίους Αποστόλους Πέτρο και Παύλο († Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι. Μ. Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 29 Ιουνίου, 2020

Ευχαριστούμε τον Άγιο Θεό που μας αξίωσε να εορτάσουμε και σήμερα την μνήμη των αγίων ενδόξων και πανευφήμων πρωτοκορουφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, των δύο μεγάλων στύλων της Εκκλησίας του Θεού.

Όσο κανείς προσεγγίζει μέσα στην Εκκλησία τις δύο αυτές φωτεινότετες μορφές των αγίων αυτών Αποστόλων του Χριστού, τόσο εκπλήσσεται και θαυμάζει. Το έργο τους ανθρώπινα είναι ανεξήγητο. Μόνο μία μεγάλη αγάπη προς τον Θεό και προς τον σαρκωθέντα Χριστό δικαιολογεί τις θυσίες τους και τους κόπους τους και τα δεινά τα οποία υπέστησαν ευχαρίστως, και τελικά και αυτόν τον θάνατο.

Εκείνο το οποίο τους βοήθησε να φθάσουν σ' αυτά τα μέτρα και να είναι όχι απλώς στύλοι της Εκκλησίας του Χριστού και βάσεις και θεμέλιοι, αλλά να είναι και στύλοι φωτεινοί προς τον Ουρανό ουρανομήκεις, που καταυγάζουν πάντοτε το στερέωμα της Εκκλησίας και της ανθρωπότητας, είναι η Χριστοκεντρικότητά τους, η ένωσή τους η στενότητα και αδιάσπαστη με τον Χριστό. Αυτή ήταν εκείνη που τους ανέδειξε.

Γνώρισαν τον Χριστό κατά διάφορο τρόπο. Ο Πέτρος ως άμεσος Μαθητής, ο Παύλος εκ του οράματος της Δαμασκού. Αλλά και οι δύο δεν υστέρησαν στο να δοθούν ολοκληρωτικά στον Χριστό και να μη ζουν καθόλου για τον εαυτό τους αλλά μόνο για τον Χριστό. Και αυτή η Χριστοκεντρική ζωή τους με την Χριστοκεντρική διδασκαλία τους έγινε και αποστολική πράξη και αποστολικός λόγος. Τον Χριστό είχαν, για τον Χριστό ζούσαν, και όλοι είχαν Χριστοποιηθεί. Γι' αυτό και δεν μπορούσαν παρά τον Χριστό να αναγγέλλουν στα έθνη, να κηρύττουν, να μαρτυρούν, να αποκαλύπτουν, να φανερώνουν.

Θυμάστε, όταν ανέβηκε ο απόστολος Πέτρος στον Ναό του Σολομώντος λίγο μετά την Ανάληψη του Κυρίου, μετά την Πεντηκοστή. Κάποιος παράλυτος ζητούσε βοήθεια και ο άγιος Πέτρος του είπε: «Δεν έχω χρυσό και αργύριο. Αυτό που έχω, αυτό σου δίδω. Εν τω ονόματι του Κυρίου Ιησού Χριστού έγειρε και περιπάτει» (Πραξ. 3:6). Αυτό είχαν και αυτό έδιναν. Αυτό είχαν και αυτό ακτινοβολούσαν, τον Ιησού Χριστό.

Και ο μεν ένας, ο Πέτρος, έγινε πέτρα και θεμέλιο της πίστεως στον Χριστό. Ο δε άλλος έγινε στόμα του Χριστού. Και οι δύο όμως του Χριστού έγιναν, ο ένας πέτρα

της πίστεως και ο άλλος στόμα του Χριστού. Γι' αυτό και η Εκκλησία τούς τιμά έτσι όπως τους τιμά, και γι' αυτό η Εκκλησία τούς έχει πάντοτε εν μέσω Αυτής, προϊσταμένους των συνάξεών Της και ευλογώντας τον λαό Της.

Εμείς σήμερα ευγνωμονούμε τους Αποστόλους του Χριστού για τα δεσμά και τις θλίψεις, τα ναυάγια και τους κινδύνους. Όλη τους η ζωή ήταν ένας κίνδυνος. Και «εν ερημίαις και εν πόλεσι» (Εβρ. 11:38) ήσαν κάτω από διαρκή κίνδυνο και διαρκή ταλαιπωρία.

Όλα αυτά τα αναγνωρίζουμε εμείς τα πνευματικά τους παιδιά, εμείς οι μαθητές τους, και τους ευχαριστούμε και τους δοξάζουμε. Αλλά και τους παρακαλούμε να μας βοηθήσουν και εμάς που είμαστε τόσο αδύνατοι, να συνδεθούμε και εμείς με τον Χριστό, όπως και εκείνοι συνδέθηκαν. Και ο Χριστός να είναι το παν για μας. Ο Χριστός στον νου μας, ο Χριστός στην καρδιά μας, ο Χριστός στην θέλησή μας, ο Χριστός οδηγός στην ζωή μας, ο Χριστός φως των ματιών μας, ο Χριστός δύναμη της ζωής μας, ο Χριστός τέλος και σκοπός της ζωής μας. Και αν έτσι πολιτευθούμε, τότε είμαστε μαθητές τους αληθινούς.

Άλλωστε αυτό είναι και το νόημα της προσευχής μας, του «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλόν». Είναι ένας τρόπος πολύ αποτελεσματικός να φθάσουμε εν υπομονή, εν ταπεινοφροσύνη, με αγώνα, αυτήν την Χριστοκεντρική ζωή και αυτήν την Χριστοκεντρική μαρτυρία των αγίων Αποστόλων.

Ό,τι ζούσαν και ό,τι κήρυτταν και για ό,τι σταυρώθηκαν και θυσιάστηκαν οι άγιοι Απόστολοι ήταν αυτό που εμείς προσπαθούμε με το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλόν». Και όποιος Μοναχός καλώς αγωνιστεί σ' αυτόν τον αγώνα και δια της προσευχής της ευλογημένης και της όλης εκκλησιαστικής ζωής ενωθεί με τον Ιησού Χριστό, έφθασε τα μέτρα και φθάνει τον σκοπό της ζωής και το πνεύμα και το περιεχόμενο της ζωής των αποστόλων Πέτρου και Παύλου.

Ας αγωνισθούμε λοιπόν, αδελφοί, παραδειγματιζόμενοι σήμερα και παρακινούμενοι και εμπνεόμενοι από τους αγίους Αποστόλους, τον Μέγα Πέτρο και τον Μέγα Παύλο, τα στόματα και τις βάσεις του Χριστού και της Εκκλησίας, και ας είμαστε βέβαιοι ότι, όπως εκείνων ο αγώνας δεν ήταν εις κενόν, δεν «έδραμον εις κενόν» (Φιλ. 3:16), κατά τον Παύλο, ούτε «έτρεχον αδήλως» (Α' Κορ. 9:26), αλλά «επί τον σκοπόν και επί το βραβείον της άνω κλήσεως» (Φιλ. 3:14), έτσι και ο αγώνας ημών των ταπεινών.

Όσο και αν φαίνεται ανθρωπίνως ότι ο αγώνας μας δεν έχει αποτέλεσμα ή δεν έχει δικαίωση και αναγνώριση, όμως ο αγωνοθέτης Χριστός ο Θεός οπωσδήποτε θα ενισχύσει και θα τελειώσει κάθε ένα αγωνιστή της ευσεβείας, κάθε ένα αγωνιστή της προσευχής, και θα τον αξιώσει να μπορέσει και αυτός να πει -εάν έτσι καλώς

αγωνίζεται- αυτό το οποίο είπε και ο θείος Παύλος: «*Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ου αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού*» (Τιμ. 4:7-8). Και εμείς αγαπούμε την επιφάνεια του Χριστού και θέλουμε και εμείς να αξιωθούμε και καλού αγώνα και καλού τέλους του αγώνα μας.

Είθε η Χάρις του Θεού να μας ενισχύει και εμάς να φερώμεθα όπως οι θείοι Απόστολοι υπό εκείνης της άλλης Δυνάμεως, του Αγίου Πνεύματος, για να γίνουμε άξιοι μιμητές του αγώνα και των κόπων τους.

(1988)

[Από το βιβλίο: † Αρχιμανδρίτου Γεωργίου, Ομιλίες σε Εορτές Αγίων (των ετών 1981-1991) Β'. Έκδ. Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2016, σελ. 220]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)